

Ангел Каралийчев

Мързеливият дядо Слав

Накрай гората в една вехта къщурка с много светли прозорчета и покрив от зеленявали плочи живееха дядо Слав и баба Славка. Баба Славка денем и нощем се трудеше: шеташе в къщи, мъкнеше вода с менците от кладенеца, предеше вълна и плетеше топли ръкавици за дърварите. Пред къщурката имаше градинка, в която беше разперила клони една стара ябълка къснозрейка. Старата стопанка пазеше плодното дърво като очите си: копаеше земята край него, варосваше му дънера, чистеше гъсениците от клоните му. А когато ябълките узрееха, тя ги обираше с голяма предпазливост, нареждаше ги в зимника и чакаше да подухне пролетният развигор. Тогава от долните села пристигаха купувачи и разменяха ябълките с жито. А дядо Слав от сутрин до вечер се търкаляше по тревата под най-дебелите сенки и мислеше, че този свят е добре нареден: едни да работят, а други да ядат готовото.

Веднъж, когато хладният есенен вятър почна да рони зачервените листа на ябълката и да ги пръска по опустялото и посърнало поле, баба Славка каза на стареца си:

– Дядо Славе, иди да отсечеш от гората едно дърво, че да наръшкам огън в къщи. Помръзнаха ми ръцете, не мога да плета ръкавици за дърварите – куката пада от ръцете ми. Хайде, моля ти се!

Дядо Слав се дигна, почеса се по тила и рече:

– За мене ли е то работа – дърва да сека, че да ги нося на гръб... Не е ли по-добре да отсечем ябълката...

– Млък! – кресна бабичката. – Сега те чувам, друг път да не съм те чула да казваш такива приказки, защото ще те натирия в гората да те изядат вълците. Без ябълката ние сме загубени. Тръгвай! За пет пари работа не си ми свършил тая година!

Нарами секирата ленивият старец и тръгна между дърветата. Дълго се лута по опадалата шума, озърта се да види няма ли в старата гора някое по-тънко дръвце – лесно за сечене и леко за носене и най-сетне въздъхна:

– Брей, цялата гора обиколих, додето те намеря! – И спря пред една тънка, стройна ела с крехки клончета, права като свещ.

– Какво искаш от мене? – обърна се дръвчето към човека със секирата.

– Ще те отсека – проговори дядо Слав.

– Как тъй ще ме сечеш? – разтрепера се елата и от клонките ѝ закапаха нежни жълти листа. – Какво съм ти сторила?

– Нищо не си ми сторила, но ми трябваш за огъня.

– Баща да си ми, дядо Славе, не ме сечи, гледай колко съм

младичка! Само на две години съм. Не съм се още наситила на чудния сок, който смучат корените ми от земята, на утринната бистра роса, която ме къпе като, майка, на птичите песни, които ме будят от сън, на пъстрите цветя, които никнат под моята лека синя сенчица. – Защо ще ме сечеш? Ами че аз още не съм видяла слънцето! Когато порасна и се издигна над върховете на старите дървета, ще протегна клони към него, ще погълна неговата топлина и светлина и когато разгледам наоколо безкрайния хубав свят и наситя очите си и душата си, тогава ела ме отсечи.

– Хей, стара катуно – обади се зад гърба на дядо Слав един пронизан от гръмотевица дъб, – не посягай на младото, а ела мене да отсечеш! Лятос ме улучи гръмотевицата с огнена стрела. От оня злочест ден, когато ме удари облакът, аз почнах да бера душа. Щом дойде зимата и стисне големият студ, аз ще издъхна... По-добре е да прибереш мене, отколкото да вземеш живота на елицата.

Дядо Слав се обърна и погледна разбитото дърво. То беше грамадно и черно. Поклати глава.

– Не си за мене – измърмори той, – първо, не ща да се залавям с тебе, защото си дебело и кораво, второ, нямам гръб да те нося. Моят гръб е изнежен. Все под сянка съм го държал. Не е научен да мъкне дебели дънери.

Пощади какичката, а откъсни нас – обадиха се две малки червени гъби, пораснали до корена на елата. – Добрата баба Славка ще ни изпече на огъня. Ние сме много сладки, когато сме изпечени на въглен и посолени.

Дядо Слав ги погледна и махна с ръка пренебрежително:

– Кой ще се навежда сега чак до земята за две нищо и никакви гъбки.

И като замахна със секирата си, той удари младата еличка.

– Олеле, майчице! – изпищя дръвчето, олюля се и падна върху земята.

Дядо Слав се понаведе, стисна отсечената елица и я повлече към къщи. Но когато вървеше през шубраките, клончетата ѝ се заплетоха между бодлите на една трънка. Старецът се ядоса. Размаха секирата и окастри всичките ѝ вейки. В ръцете му остана само една гладка тояга – стъблото на младата ела. С тоягата и секирата дядо Слав влезе тържествено в своята къщурка.

На прага го посрещна баба Славка.

– Кам ти дървото? – попита тя.

– Ей го дървото – отвърна дядо Слав и подаде тоягата на старата си другарка.

Баба Славка пое тоягата, разтрепера се от гняв и викна:

– Тази ли тояга си ми донесъл да наклада с нея огъня и да затопля къщата? Аз се ТРУДЯ денем и ношем, за да те храня, а ти една моя молба не рачи да изпълниш. Не те ли е срам?

Причерня ѝ пред очите. Дигна суровата тояга и почна да налага ленивия си съпруг по гърба.

Дядо Слав изскочи навън и търти да бяга между дърветата, където му видят очите.

„Брей – мислеше си той, – тежки времена настанаха за добрите хора като мене...“

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3392>]